

Arrest

nr. 268 423 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2021.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Italië internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker stelt echter dat er geen informatie beschikbaar is over de mogelijkheden omtrent het vernieuwen van verzoekers verblijfstitel waardoor er geen zekerheid is over het langdurig en permanent karakter ervan. Hij dan ook dat er geen garantie is dat verzoeker, bij een terugkeer naar Italië, opnieuw van zijn statuut zal kunnen genieten.

De Raad verwijst vooreerst naar de bestreden beslissing, waar deze het volgende stelt: "In de eerste plaats moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië. Op 16 maart 2021 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw verblijfssituatie in Italië. Op 30 maart 2021 ontving het Commissariaat-generaal uw stukken van de Italiaanse Dublinunit verbonden aan de Direzione Centrale dei Servizi Civili per l'Immigrazione e l'Asilo. Uit dit document, met nummer BE-502837-A, blijkt dat u internationale bescherming werd toegekend. Uw verblijfsdocument is nog geldig tot 2 juni 2024. Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). "

Uit dit document, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt aldus duidelijk dat verzoekers verblijfstitel nog geldig is tot en met 2 juni 2024. Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu hij stelt geen statuut meer te hebben en zich zorgen te maken over een mogelijk hernieuwing ervan. Verder wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de

Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar de moeilijke overgang na zijn aankomst in België, nu hij ondertussen meerderjarig is, en verder naar de lange wachttijd om psychologisch te worden opgevolgd.

De Raad ziet niet in op wat verzoeker doelt. Zoals supra reeds aangehaald dient verzoeker elementen aan te tonen waaruit blijkt dat hij zich niet langer op de bescherming kan beroepen die hem werd toegekend, in casu in Italië. Verzoeker beperkt zich hier alvast tot het aanhalen van moeilijkheden bij zijn aankomst in België.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij wel moeite heeft gedaan om een toekomst in Italië op te bouwen, dat hij geen nieuws meer van zijn zus heeft die zich ook in Italië zou bevinden en kan niet ernstig worden verwezen naar een Eritrese vrouw die hem zou hebben geholpen, dit zou geen netwerk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing, of louter niet akkoord gaat met de verwerende partij, wat uiteraard niet volstaat. Zo wordt er verwezen naar de kennis van verzoeker van Italiaanse taal, waar hij zichzelf een score van 80% toekent, zijn zus en neefje, dewelke hem konden voorzien in basisbehoeften, en werd hij bijgestaan door Italiaanse burgers. Verzoeker verwijst in zijn verklaringen vooral naar het gebrek aan kosteloze scholingsmogelijkheden, wat louter motieven van socio-economische aard zijn. Tot slot heeft verzoeker zich niet proberen in te schrijven in een school en geen opzoekwerk verricht om hulp te krijgen. Verzoeker verwijst hierbij louter naar de taalbarrière, terwijl hij zichzelf een hoge score geeft betreffende zijn kennis van de Italiaanse taal. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere hypothese die hij niet aantoon met enig begin van bewijs, waar hij stelt dat het mogelijk zou zijn dat zijn zus zich niet meer in Italië zou bevinden.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 december 2021, voert verzoekende partij aan dat zij geen effectieve bescherming heeft in Italië. Zij licht toe dat de integratie zeer moeilijk verliep en dat zij in een schrijnende situatie is terechtgekomen. Voorts stelt verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij toen minderjarig was. Op de vraag waar haar zus verblijft, stelt verzoekende partij dat zij nog in Italië is en dat zij niet met haar zus kon samenleven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en voorheen aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op hetgeen eerder in de bestreden beslissing en voormelde beschikking met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen dat zij geen effectieve bescherming heeft in Italië, doch ze gaat niet in het minst in op en ontkracht, noch weerlegt derhalve geenszins hetgeen in dit verband eerder in de beschikking van 21 december 2021 werd vastgesteld, met name:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Italië internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker stelt echter dat er geen informatie beschikbaar is over de mogelijkheden omtrent het vernieuwen van verzoekers verblijfstitel waardoor er geen zekerheid is over het langdurig en permanent karakter ervan. Hij dan ook dat er geen garantie is dat verzoeker, bij een terugkeer naar Italië, opnieuw van zijn statuut zal kunnen genieten.

De Raad verwijst vooreerst naar de bestreden beslissing, waar deze het volgende stelt: “In de eerste plaats moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië. Op 16 maart 2021 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw verblijfssituatie in Italië. Op 30 maart 2021 ontving het Commissariaat-generaal uw stukken van de Italiaanse Dublinunit verbonden aan de Direzione Centrale dei Servizi Civili per l'Immigrazione e l'Asilo. Uit dit document, met nummer BE-502837-A, blijkt dat u internationale bescherming werd toegekend. Uw verblijfsdocument is nog geldig tot 2 juni 2024. Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). “.

Uit dit document, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt aldus duidelijk dat verzoekers verblijfstitel nog geldig is tot en met 2 juni 2024. Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu hij stelt geen statuut meer te hebben en zich zorgen te maken over een mogelijk hernieuwing ervan. Verder wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.”

De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 21 december 2021 waarbij wordt opgemerkt dat het aan “de verzoeker toe” komt “om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Verzoekende partij beweert weliswaar zeer algemeen, doch ze maakt niet op concrete, onderbouwde en overtuigende wijze aannemelijk dat haar integratie in Italië zeer moeilijk verliep en dat zij er in een schrijnende situatie is terechtgekomen. Bovendien valt dit moeilijk te rijmen met en doen haar huidige algemene beweringen hoe dan ook geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot verzoekende partij haar persoonlijke (levens)omstandigheden als statushouder in Italië op goede grond o.a. het volgende wordt vastgesteld: *“Er kan verwezen worden naar uw kennis van de Italiaanse taal, waarop u uzelf een score van 80% toekent (notities persoonlijk onderhoud dd. 18 mei 2021 (verder NPO), p. 7). Daarenboven beschikt u in Italië over een familiaal netwerk in de vorm van uw neefje en uw zus. Zij is een dertigjarige vrouw die in Verona is tewerkgesteld als naaister. Haar tienjarige zoon S.(...) S.(...) gaat er naar school. Uw zus heeft het financieel moeilijk, maar was in staat u te ondersteunen. Ze kon voorzien in uw basisbehoeftes zoals onderdak, kledij, voedsel en zelfs zakgeld. Uw zus had onvoldoende middelen om uw scholing te financieren (NPO, p. 10, 12). Verder had u in Verona sporadisch contact met een Eritrese vrouw genaamd M.(...). Zij hielp uw gezin bij vertaalproblemen. U werd eveneens bijgestaan door Italiaanse burgers (NPO, p. 14). U identificeert het gebrek aan kosteloze scholingsmogelijkheden als uw voornaamste vertrekreden. U gaf meermaals aan dat u daarnaast geen persoonlijke problemen kende in uw land van asiel: “het enige dat slecht was, was dat ze hun gedacht veranderden in hun beloftes”, “daarom zat ik de hele tijd thuis en deed ik niets, daarom werd ik verveeld” (NPO, p. 12), en “vandaar dat ik hierheen kwam: op zoek naar werk of een training. Ik zou van alles kunnen verzinnen, maar niets slecht gebeurde met me, behalve die zaken” (NPO, p. 15). Aldus wordt vastgesteld dat uw vertrekmotieven van louter socio-economische aard zijn.” (eigen onderlijning).*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande, net als ze evenmin een ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing waar voorts pertinent het volgende wordt opgemerkt: *“Tot slot toont u, in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers vastgesteld worden dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen, wat uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo hebt u uzelf, bij gebrek aan geld, niet proberen inschrijven in een school. Evenmin hebt u opzoekwerk verricht over instellingen en organisaties die vluchtelingen in uw situatie zouden kunnen helpen (NPO, p. 12-13). Wanneer u hierover werd bevraagd, wees u naar de taalbarrière, terwijl u uw kennis van de Italiaanse taal toch een score van 80% gaf (NPO, p. 7). U vertrok uiteindelijk naar een andere Europese lidstaat, België, teneinde betere onderwijskansen te bekomen. Zodoende moet vastgesteld worden dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om uw rechten, als internationaal beschermde in Italië, te doen gelden.” (eigen onderlijning).*

Waar verzoekende partij, die thans negentien jaar oud en dus meerderjarig is, eerder in haar verzoekschrift aanvoerde dat zij *“geen nieuws meer heeft van zijn zus en in het ongewisse blijft over waar zij zich bevindt, wat mogelijk maakt dat zij niet meer in Italië verblijft.”*, verklaart zij ter terechtzitting van 9 februari 2022 dat haar zus nog in Italië is. In zoverre zij er ter zitting aan toevoegt dat zij niet met haar zus kon samenleven, stemt dit niet/bezwaarlijk overeen met haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud (waaruit blijkt) dat haar zus een studio huurde in Verona en zij mee in die studio kon en mocht wonen, samen met de zoon van haar zus, en dat zij er vaak thuis binnenbleef en zich er na verloop van tijd begon te vervelen. Naast onderdak, en ondanks financiële moeilijkheden, ondersteunde die zus verzoekende partij tevens door kledij, voedsel en zelfs zakgeld te voorzien, zo blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal.

Verzoekende partij beperkt zich aldus tot algemene opmerkingen en beweringen, welke bovendien niet geheel overeenstemmen met de verklaringen die zij eerder aflegde, doch ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft, zoals ook eerder al in de beschikking van 21 december 2021 werd vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS